

PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH

PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH DOTYCZĄCY REMONTU
KONSERWATORSKIEGO ELEWACJI KOŚCIOŁA PARAFIALNEGO PW. MATKI BOŻEJ
POCIESZENIA W WIERZCHOSŁAWICACH, DZ. NR 1390.

PARAFIA RZYMSKOKATOLICKA PW. MATKI BOŻEJ POCIESZENIA W WIERZCHOSŁAWICACH
WIERZCHOSŁAWICE 83A
33-122 WIERZCHOSŁAWICE

ZESPÓŁ OPRACOWUJĄCY:

mgr szt. ELŻBIETA MALINA - WĄSOWSKA

mgr hist. szt. JOANNA MIKRUT – DYREK

+48 507 702 548
UL. BANDURSKIEGO 50 B/4, 32-065 KRZESZOWICE
JOANNAMIKRUTDYREK@GMAIL.COM

KWIECIEŃ 2024

Program prac konserwatorskich dotyczący remontu konserwatorskiego elewacji kościoła parafialnego pw.
Matki Bożej Pocieszenia w Wierchosławicach, dz. nr 1390.

Spis treści

I. WSTĘP.....	3
II. HISTORIA OBIEKTU.....	3
III. DOKUMENTACJA ARCHIWALNA.....	6
IV. OPIS OBIEKTU.....	7
V. STAN ZACHOWANIA I PRZYCZYNY ZNISZCZEŃ.....	8
Tynki elewacyjne.....	8
Obróbki blacharskie, rynny i rury spustowe.....	9
Stolarka okienna i drzwiowa.....	9
Elementy metalowe: okucia, zawiasy, klamki i kratownice okien.....	10
Skrzynki instalacyjne.....	10
Instalacja odgromowa.....	10
VI. WNIOSKI I ZAŁOŻENIA KONSERWATORSKIE.....	11
Tynki elewacyjne.....	11
Obróbki blacharskie, rynny i rury spustowe.....	14
Stolarka okienna i drzwiowa.....	15
Elementy metalowe: okucia, zawiasy, klamki i kratownice okien.....	15
Skrzynki instalacyjne.....	16
Instalacja odgromowa.....	16
VII. PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH.....	17
Tynki elewacyjne.....	17
Obróbki blacharskie, rynny i rury spustowe.....	19
Stolarka okienna i drzwiowa.....	20
Elementy metalowe: okucia, zawiasy, klamki i kratownice okien.....	22
Skrzynki instalacyjne.....	23
Instalacja odgromowa.....	23
VIII. DOKUMENTACJA FOTOGRAFICZNA.....	25

I. WSTĘP

Program ma na celu określenie założeń programu prac konserwatorskich remontu konserwatorskiego elewacji kościoła w Wierzchosławicach. Planowane prace mają na celu poprawienie estetyki budynku, poprzez zastosowanie pierwotnych technologii.

Kościół wraz z otoczeniem objęty jest indywidualnym wpisem do rejestru zabytków A-254 z dn. 26.06.1985 roku co powoduje, iż jest on w pełni chroniony pod względem konserwatorskim.

II. HISTORIA OBIEKTU

Parafia Wierzchosławice powstała prawdopodobnie w pierwszej połowie XIII w., a jej fundatorem był komes Strzeszek z rodu Sulimów, do którego wieś należała. Strzeszek był cześnikiem książęcym w latach 1222–1230 i to właśnie ten okres można przyjąć za datę powstania parafii. Wzmianki historyczne o parafii wierzchosławickiej są bardzo skromne. Najstarsza z nich pochodzi z 1326 r. i zawiera informacje o zapłaceniu dziesięciny papieskiej z dochodów parafii przez plebana Bogumiła z parafii św. Wojciecha w Wierzchosławicach.

Dokumenty z połowy XV w. potwierdzają istnienie we wsi drewnianego kościoła pod wezwaniem św. Wojciecha, w którego pobliżu stała dzwonnica z dwoma dzwonami, natomiast wokół kościoła rozciągał się cmentarz, co było wówczas powszechnie spotykane. Kościół wyposażony był w trzy ołtarze, w dokumentach odnotowano znaczną liczbę szat i naczyń liturgicznych. Podczas potopu szwedzkiego, drewniany kościół został spalony przez Kozaków.

Nowy, również drewniany, został zbudowany w 1664 r., początkowo miał skromne wyposażenie, jednak w połowie XVIII w. posiadał już pięć drewnianych rzeźbionych ołtarzy oraz liczne szaty i naczynia liturgiczne. W 1747 r. dobudowano do kościoła murowaną kaplicę pod wezwaniem Pocieszenia Najświętszej Marii Panny, jednocześnie powołano Bractwo M. B. Pocieszenia, a od 1754 r. ustanowiono przy nim kapelana.

Po trzystuletniej przerwie, pierwszym proboszczem Wierzchosławic w latach 1789-1815 był ks. Jan Nepomucen Księżak (dziekan pilneński). Za jego rządów w parafii, 30

września 1797 r. wybuchł w kościele wielki pożar. Ogień przedostał się z pobliskiej kuźni i pochłonął kościół z całym sprzętem i dokumentami parafialnymi oraz plebanię. Ocalała tylko murowana, sklepiona kaplica, w której później odprawiano Msze św. Po pożarze podjęto decyzję o budowie kościoła, ale już murowanego. Prace budowlane prowadzono w latach 1811-1818, przy znacznej pomocy finansowej księcia Eustachego Sanguszki, ówczesnego właściciela wsi. Plebania, również murowana, została wybudowana w 1830 r. za czasów ks. Tomasza Dziadulińskiego, który był proboszczem w latach 1817-1835.

Konsekracja nowego kościoła miała miejsce 25 kwietnia 1824 r. a dokonał jej biskup tyński Grzegorz Tomasz Ziegler. Kościół otrzymał wezwanie Pocieszenia Błogosławionej Marii Panny.

Kolejnym proboszczem w latach 1836-1849 był ks. Wawrzyniec Bielański. W okresie jego pracy w parafii nastąpiło częściowe zniszczenie nowego kościoła, gdyż w 1844 r. uderzenie pioruna w krzyż na wieży kościelnej wywołało pożar. Spłonęła wieża oraz dach, natomiast udało się uratować wnętrze kościoła.

Następnym proboszczem w Wierzchosławicach, w latach 1850-1864, był ks. Medard Neronowicz herbu Jelita. W 1851 r. odrestaurował cały kościół za własne pieniądze i zlecił wykonanie kamiennej posadzki.

Długoletnim proboszczem w Wierzchosławicach był ks. Józef Franczak (od 1887 do 1942 r.). W okresie pracy duszpasterskiej ks. Franczaka: w latach 1919-1924 odrestaurowano kościół, a w latach 1920-1921 wybudowano nową murowaną plebanię. W związku z tym, że stare dzwony zostały zabrane przez wojsko podczas pierwszej wojny światowej, zorganizowano składkę i zakupiono nowe trzy dzwony, których poświęcenie odbyło się 18 kwietnia 1924 r. W 1925 r. zamówiono nowe organy. W 1929 r. wymalowano kościół według projektu prof. Karola Polityńskiego. Prace malarskie wykonali Mieczysław i Wiktor Iwaniccy oraz Bronisław Gawlik. W roku 1930 ułożono nową posadzkę kamionkową, natomiast w 1931 r. w prezbiterium ufundowano ławki i tron biskupi. W okresie międzywojennym na terenie parafii Wierzchosławice odbywały się uroczystości ludowe związane z faktem zamieszkania na terenie parafii Wincentego Witosa.

Kolejnym proboszczem Wierzchosławic w latach 1971-1992 był ks. Piotr Wenda. Od 1971 r. za jego staraniem zmodernizowano ołtarz dostosowując prezbiterium do zreformowanej liturgii, odnowiono polichromie na ścianach, założono ogrzewanie (piec na olej opałowy) w kościele i na plebani, wyremontowano dach oraz wieżę, które pokryto blachą miedzianą; przeprowadzono renowację organów. Wybudowano nową plebanię, którą poświęcono w 1990 r., oraz powiększono cmentarz parafialny.

Od 1992 r. do 2009 r. proboszczem był ks. Stanisław Wdowiak. W 2007 roku przygotowano projekt gruntownej renowacji kościoła, która miała objąć odgrzybienie fundamentów, zainstalowanie nowego ogrzewania, odnowienie polichromii oraz renowację organów. W ostatnich miesiącach życia ks. Stanisława rozpoczęto osuszanie fundamentów kościoła poprzez wykonanie odwodnienia oraz izolację ścian kościoła; instalację systemów ogrzewania, punktową naprawę więźby dachowej na wieży kościelnej oraz wykonanie śniegołapów na dachu. Ogrzanie, osuszenie i odgrzybienie kościoła było warunkiem koniecznym i podstawą dalszych prac renowacyjnych.

Po śmierci ks. prałata Stanisława Wdowiaka, 15 sierpnia 2009 r. proboszczem został ks. Jerzy Czuj. Podczas posługi ks. Jerzego Czuja: uruchomiono nowy system ogrzewania; dokończono proces odgrzybiania i osuszania kościoła; dokonano renowacji polichromii we wszystkich częściach kościoła; odrestaurowano zabytkowe drewniane ołtarze, ambonę („kazałnicę”) i chrzcielnicę; w nawie głównej położono nową posadzkę, która ściśle nawiązuje do zabytkowej znajdującej się pod nowymi kafelkami; odnowiono zabytkowe ławy kościelne i zbudowano drugą połowę ław, które zastąpiły wysłużone krzesła dla wiernych; odnowiono figury i obrazy znajdujące się w ołtarzach i stacjach drogi krzyżowej, a w dwóch ołtarzach bocznych wykonano elektryczny mechanizm pozwalający odsłaniać obraz; dokonano remontu organów i odnowienia muru kościelnego.

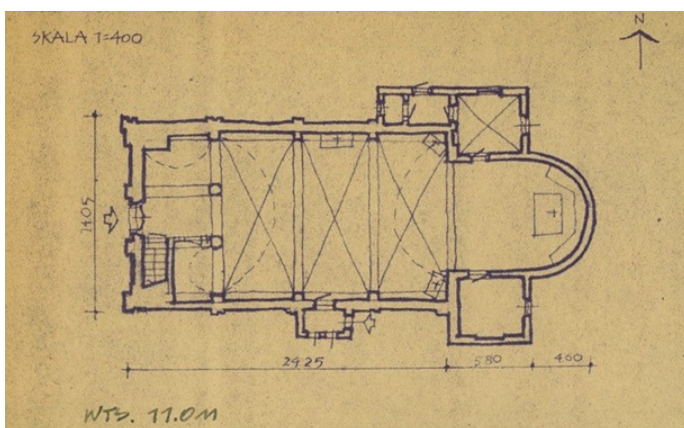
III. DOKUMENTACJA ARCHIWALNA

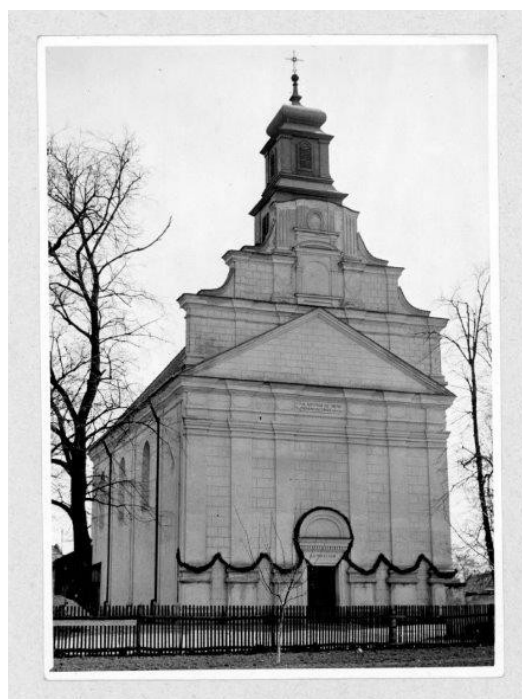
Ilustracja 1: Zdjęcie archiwalne z karty ewidencyjnej obiektu z roku 1959.
Elewacja frontowa kościoła.

Ilustracja 2: Zdjęcie archiwalne z karty ewidencyjnej obiektu z roku 1959. Elewacja tylna kościoła, bez rozbudowanej części zakrystii.

Ilustracja 3: Karta ewidencyjna kościoła z roku 1959. Rzut kościoła bez rozbudowanej części zakrystii.

Ilustracja 4: Zdjęcie archiwalne niedatowane. Widoczny brak obróbki blacharskiej na profilowaniu baz pilastrów elewacji frontowej.

IV. OPIS OBIEKTU

Kościół orientowany, murowany z cegły, jednonawowy, z prostokątną, trójprzęsłową nawą oraz węższym jednoprzęsłowym prezbiterium zamkniętym półkoliście, z zakrystią obiegającą prezbiterium po obwodzie. Od zachodu wieża na kruchtą i wejściem na chór, do strony południowej niewielka kruchta wejściowa. Kościół obiega wysoki cokół, wystający z lica elewacji.

Elewacja frontowa trójkondygnacyjna, zwieńczona szczytem z łukiem odcinkowym. Pierwsza kondygnacja artykułowana sześcioma smukłymi pilastrami na wysokich, dosadnych bazach z obróbką blacharską na profilowaniu. Kapitele pilastrów ze zwielokrotnionym profilowaniem. Pilastry podtrzymują wąski gzyms nakryty trójkątnym szczytem. Na osi wejście w kształcie prostokąta stojącego, zwieńczone profilowanym gzymsem, dźwigającym półkolisty przyczółek. Kolejne kondygnacje powtarzają artykulację dolnej kondygnacji. W osi trzeciej kondygnacji i zwieńczenia płycina zakończona półkoliście i okulus, artykułowane prostymi pilastrami. Zdecydowana większość płaszczyzn elewacji frontowej wypełniona płytkim boniowaniem.

Pozostałe elewacje artykułowane zdwojonymi pilastrami na prostych bazach, dźwigających wąski gzyms wieńczący. W przestrzeni pomiędzy pilastrami umieszczone rury spustowe. Okna prostokątne, zakończone półkoliście w osiach płaszczyzn między pilastrami.

Kruchta na planie prostokąta, z dwoma oknami na ścianie południowej i wejściem od strony wschodniej. Posiada narożne proste pilastry, podtrzymujące gzyms podokapowy.

Zakrystia bez artykulacji pionowej. Elewacja tynkowana na płasko, dekorowana jedynie profilowanym gzymsem wieńczącym. W niej prostokątne otwory okienne, osłonięte metalowymi kratownicami i otwory drzwiowe ze stolarką bezstyłową.

Nawa i prezbiterium nakryte dachem z blachy miedzianej. Wieża smukła, bez podziałów architektonicznych, w całości obłożona blachą miedzianą. Kruchta nakryta dachem dwuspadowym z blachy miedzianej.

Na elewacji skrzynki instalacyjne, gazowa z ogniskami korozji.

V. STAN ZACHOWANIA I PRZYCZYNY ZNISZCZEŃ

Stan zachowania elewacji kościoła należy określić jako wymagający prac remontowych i konserwatorskich. Wszystkie elewacje posiadają zabrudzenia powierzchniowe pochodzenia atmosferycznego tj. zacieki czy zagłoniczenia oraz wtórne uzupełnienia cementowe. Tynki elewacyjne posiadają spękania i uszkodzenia.

Tynki elewacyjne.

Tynki płaskie poszczególnych elewacji kościoła wykonane są z zaprawy cementowo-wapiennej, która dobrze trzyma się wątku ceglanoego, jednak posiada lokalne spękania. Spękania widoczne są szczególnie w dolnych partiach ścian oraz na boniowaniu elewacji frontowej. Płaszczyzny boniów odspajają się, a w szczelinach penetruje woda, przyczyniając się do ich dodatkowego odrywania się. Ponadto należy zauważyć sporych rozmiarów ubytek tynku elewacyjnego w obrębie szczytu elewacji frontowej, odsłaniający wątek ceglany. Struktura tynku jest w tym miejscu osłabiona i narażona na szkodliwe działanie warunków atmosferycznych.

Na powierzchni tynku występują zabrudzenia/zacieki z blachy miedzianej. Plamy te są wynikiem spływania lub odbijania wody z obróbek blacharskich – szczególnie w obrębie pilastrów elewacji frontowej i gzymsów.

Lokalnie widoczne pęknięcia tynku oraz siatka budowlana. Siatka budowlana jest widoczna w strukturze tynku wierzchniego do wysokości ok. 3 m od linii gruntu. Przypuszcza się, iż występuje ona po obwodzie całego kościoła wraz z pomieszczeniami zakrystii. Jej obecność jest najprawdopodobniej spowodowana przeprowadzanymi doraźnymi naprawami i reparacjami ścian elewacji.

Ściany zakrystii pomiędzy pierwotną częścią, a dobudowaną posiadają dylatację, która wykazuje nieszczelności. Sylikon wypełniający szczelinę jest miejscowo uszkodzony. Jego nieszczelność powoduje wpływanie wody oraz penetrację w głąb.

Detal architektoniczny – szczególnie elewacji frontowej, zaciągnięty wtórnie cienką warstwą zacierki cementowej, która odspaja się i łuszczy, odsłaniając pierwotny tynk elewacyjny. Profilowane bazy pilastrów elewacji frontowej prawdopodobnie wtórnie osłonięte obróbką blacharską. Blacha jest podwinięta na narożnikach i odkształcona

lokalnie na łączeniach arkuszy blachy. Na powierzchni kostki brukowej widoczne zacieki z patyny miedzianej.

Strefa cokołowa zawilgocona, zaciągnięta zacierką cementową – nakrop cementowy o fakturze baranka, z widocznymi połączeniami łuszczącej się farby wierzchniej. Widoczne są też wtórne uzupełnienia cementowe, ubytki i zawilgocenia tynku. Zawilgocenia partii przyziemia widoczne głównie na elewacji północnej. W miejscach odprysków zacierki cementowej lokalnie widoczne ślady siatki budowlanej.

Obróbki blacharskie, rynny i rury spustowe.

Obróbki blacharskie w dobrym stanie technicznym, nie wykazują uszkodzeń mechanicznych. Jednak na powierzchni tynków, szczególnie w okolicy pilastrów elewacji frontowej oraz gzymsów widoczne są zabrudzenia – nalot atmosferyczny i biologiczny w postaci zacieków i plam. Miejsca te są trwale wybarwione patyną z blachy miedzianej. Powierzchnia arkuszy blachy obróbek zabrudzona powierzchniowo nalotem atmosferycznym oraz biologicznym. Obróbki blacharskie miejscowo uszczelnione kitem dekarским, który nie spełnia właściwie swojej funkcji.

Poszczególne odcinki rynien i rur spustowych wykonane z miedzi są ze sobą szczelnie połączone – lutowania stabilne i mocne. Lokalnie widoczna korozja śrub łączących poszczególne elementy oraz zacieki. W związku z uszkodzeniem rynny i rury spustowej w obrębie pomieszczeń zakrystii, widoczne wtórne uzupełnienie o niehistorycznym charakterze.

Stolarka okienna i drzwiowa.

Stolarka okienna witrażowa kościoła w dobrym stanie technicznym, jednak zabrudzona nalotem atmosferycznym. Wymaga jedynie oczyszczenia z nalotu atmosferycznego i biologicznego.

Stolarka drzwiowa w stanie ogólnym umiarkowanym, wykazuje wyraźne ślady zużycia oraz różnorodną formę. Miedziana okładzina drzwi wejściowych jest powierzchniowo zabrudzona nalotem atmosferycznym, wykazuje lokalne uszkodzenia i ubytki. Drewniana ościeżnica nieuszczelna, pozbawiona warstwy

zabezpieczającej, co skutkuje postępującym szarzeniem drewna. Próg drewniany, lekko wytarty, osłonięty metalową listwą.

Wierzchnia warstwa lakieru drzwi do kruchty jest powierzchniowo zdegradowana, częściowo wypłukana i poszarzała. Drzwi do zakrystii bezstylowe, wykazują umiarkowany stopień zużycia. Widoczne uszkodzenia mechaniczne i naturalne ślady użytkowania.

Elementy metalowe: okucia, zawiasy, klamki i kratownice okien.

Elementy wykazują naturalne ślady zużycia oraz lokalne ogniska korozji. Na ich powierzchni występują zabrudzenia powierzchniowe – pył i brud oraz zabrudzenia atmosferyczne.

Skrzynki instalacyjne.

Istniejące na elewacji skrzynki instalacyjne (prądowe i gazowa) zabrudzone nalotem atmosferycznym i biologicznym. Skrzynka gazowa posiada ogniska korozji w dolnej części. Skrzynki osadzone prawidłowo, zlicowane z powierzchnią elewacji zgodnie z zasadami ich montażu. Na linii łączenia nie występują pęknięcia, brak wtórnych nieestetycznych uzupełnień.

Instalacja odgromowa.

Instalacja odgromowa wykazuje umiarkowany stopień zużycia. Pręt odgromowy jest prawidłowo napięty, jednak złącza, wsporniki i inne elementy instalacji miejscowo skorodowane. Z uwagi na wystąpienie rdzy sugeruje się przeprowadzenie kontroli stanu technicznego oraz ocenę przydatności poszczególnych części do dalszego użytku.

VI. WNIOSKI I ZAŁOŻENIA KONSERWATORSKIE

W związku z planowaną inwestycją polegającą na remoncie elewacji kościoła należy bezwzględnie zadbać o substancję zabytkową, poprzez przeprowadzenie koniecznych prac konserwatorskich, zachowując odpowiednią technologię. Wszelkie prace należy prowadzić zgodnie z programem prac konserwatorskich oraz pod kierunkiem osoby uprawnionej – dyplomowanego konserwatora dzieł sztuki.

Przeprowadzone prace konserwatorskie mają na celu przywrócenie obiektowi jego pierwotnej formy oraz wyeliminowanie wszystkich wtórnych i zaburzających estetykę elewacji elementów.

Przed przystąpieniem do zasadniczych prac na elewacji, teren inwestycji należy odpowiednio zabezpieczyć oraz rozstawić rusztowanie. W pierwszej kolejności zdemontować i zabezpieczyć elementy takie jak: luźne przewody, afisze informacyjne, lampy, głośniki, czujki i inne.

Tynki elewacyjne.

Remont elewacji należy rozpocząć od rozpoznania warstw technologicznych i chronologicznych wypraw tynkarskich elewacji kościoła, poprzez wykonanie badań stratygraficznych. Przeprowadzone badania stratygraficzne powinny również wskazać wtórne elementy, kwalifikujące się do usunięcia. Przypuszcza się, iż takimi elementami mogą być: boniowanie i obróbka blacharska profilowania baz pilastrów elewacji frontowej oraz napisy. W trakcie prac odsłonić najstarszą chronologicznie warstwę, usuwając wszystkie wtórne warstwy.

Przeprowadzone badania stratygraficzne powinny także odpowiedzieć na pytania dotyczące kolorystyki poszczególnych elementów elewacji. Odkrytki naturalne występujące na elewacji, ujawniają kolor ugrowy partii tynków płaskich elewacji oraz kolor przełamanej bieli detalu architektonicznego. Ostateczną decyzję podjąć podczas komisji konserwatorskiej.

W trakcie skuwania tynku zwrócić szczególną uwagę, aby nie doszło do odspojenia się sąsiednich partii tynku oryginalnego. Jeśli tynk jest bardzo

uszkodzony zezwala się na usunięcie większego obszaru. Decyzję o zakresie usunięcia tynku należy podjąć w trakcie prac i poprzedzić wnikliwą analizą stanu zachowania tynków. W trakcie usuwania wtórnych tynków należy usunąć w całości siatkę budowlaną.

Usunąć należy także wszystkie partie tynków zawilgoconych, zmurszałych i zdegradowanych powyżej 60%. Partie zasolone usunąć w całości wraz ze spoiną na głębokość ok. 2 cm. Czynność wykonać z zachowaniem szczególnej ostrożności, aby nie doszło do odspojenia większych partii tynku.

Odsłonięty tynk oraz surowy wątek ceglany przepiaskować metodą strumieniowo – ścierną, stosując ścierniwo kwarcowe. Zabieg ten wykonać ostrożnie. Celem zadania jest poprawienie przyczepności podłoża przed przystąpieniem do rekonstrukcji wypraw tynkarskich. Zabrania się stosowania myjek ciśnieniowych z uwagi na możliwość przemoczenia tynków oraz wprowadzenia dodatkowej wilgoci w jego strukturę.

Partie wykazujące zasolenie lub zagrzybienie pokryć odpowiednimi preparatami. Zabieg wykonać jedynie na fragmentach, które tego wymagają.

Głębokie pęknięcia poszerzyć poprzez wykonanie „żyłowań” czyli zagłębień w kształcie litery V na głębokość kilku milimetrów szpachelką lub innym narzędziem. Powstałą szczelinę należy dokładnie oczyścić z pozostałości pyłu, a następnie wypełnić odpowiednią zaprawą.

Tynki stabilne, niespękane, a jednie odspojone podkleić metodą iniekcji stosując płynną zaprawę na bazie wapna hydraulicznego lub innych gotowych produktów, których bazą jest spoiwo mineralne. Zabieg wykonać uważnie, aby nie doszło do wybrzuszenia się powierzchni tynku.

W trakcie prac konserwatorskich należy dokonać szczegółowego przeglądu pęknięć na elewacjach oraz ocenić ich wpływ na konstrukcję budynku. Na powierzchni istniejącego tynku nie są widoczne, jednak nie można wykluczyć ich występowania na warstwach pierwotnych. We wszystkich pęknięciach mających znamiona konstrukcyjne, wytypowanych do „zszycia” należy wykonać iniekcję przy

użyciu spiral skrętnych ze stali nierdzewnej o średnicy 8 mm, zaczynem na bazie wapna dołowanego, z dodatkiem spoiwa hydraulicznego (trasswapna). Oceny zasadności wykonania wzmocnienia należy dokonać w trakcie przeprowadzania prac konserwatorskich, traktując każde z pęknięć indywidualnie i dokonując analizy jednostkowej.

Występującą w obrębie elewacji zakrytą dylatację poddać przeglądowi. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości należy dokonać stosownych prac naprawczych i uszczelniających. Silikon uszczelniający dopasować kolorystycznie do koloru elewacji.

Oczyszczoną i przygotowaną powierzchnię tynku pierwotnego oraz wątek ceglany pokryć gruntem głębokopenetrującym. Preparat nakładać zgodnie z zaleceniami producenta wybranego środka, stosując metodę powlekania lub natryskową.

Prace tynkarskie należy wykonać stosując najpierw podkładowy tynk renowacyjny wapienny w odpowiednich proporcjach:

- a) 1 część wapna hydraulicznego,
- b) 1 część wapna dołowanego,
- c) 6 części piasku szarego,
- d) 0,5 części cegły mielonej.

Zaprawę nakładać w kilku warstwach zgodnie z procesem technologicznym. Szczególną uwagę zwrócić na partie szczytów elewacji frontowej, gdzie doszło do degradacji wypraw tynkarskich i odsłonięcia wątku ceglanego.

Na wyrównaną powierzchnię nałożyć zacierkę wapienną barwioną w masie pigmentami sypkimi naturalnymi, zacieraną na gładko pacami. Zaprawę wykonać w odpowiednich proporcjach:

- a) 2 części mączki marmurowej,
- b) 1 część wapna dołowanego.

Elewacje pomalować farbą laserunkową według wskazań wybranego producenta farby. Kolorystykę ustalić poprzez wykonanie prób na elewacji oraz w

porozumieniu z inspektorem właściwego Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków. Decyzję należy potwierdzić stosownym protokołem.

Obróbki blacharskie, rynny i rury spustowe.

W trakcie oczyszczania powierzchni elewacji należy zdemontować wszystkie nie nadające się do użytku obróbki blacharskie. Prace należy wykonać tak, aby nie uszkodzić i nie odspoić dodatkowo powierzchni tynku i obramowań okiennych. Występujący lokalnie kit dekarSKI usunąć w całości.

Z uwagi na prawdopodobnie wtórny charakter obróbki blacharskiej profilowania baz pilastrów elewacji frontowej należy ją zdemontować w całości i nie montować na nowo. Zabieg ten przywróci czytelność elewacji i zlikwiduje nielogiczne podziały kompozycyjne.

Ponowny sposób montażu obróbek blacharskich powinien zostać ustalony w trakcie wykonywania tychże prac. Sugeruje się wybór metody, która umożliwi optymalne odprowadzenie wody, a jednocześnie pozwoli na estetyczne wykończenie tego fragmentu. Należy również szczególnie zadbać o odpowiednie wywiniecie krawędzi arkuszy blachy oraz sposób ich montażu, aby uniknąć istniejących obecnie uszkodzeń i degradacji tynku.

Rynny i rury spustowe poddać szczegółowej kontroli, weryfikującej stopień ich szczelności. W razie wykrycia nieprawidłowości dokonać niezbędnych napraw lub wymiany elementu na miedziany. Z uwagi na niehistoryczny charakter fragmentu leja spustowego rynny dachu zakrystii, uszkodzonego przez powalone drzewo i wymienionego, sugeruje się wykonanie nowego na wzór innych istniejących na obiekcie. Nowy element wykonać z blachy miedzianej.

Nowe elementy pokryć patyną, dopasowując je do istniejącego pokrycia dachowego, rynien i rur spustowych.

Stolarka okienna i drzwiowa.

Witrażową stolarkę okienną oczyścić z nalotu atmosferycznego i biologicznego, pokrywającego ich powierzchnię. W tym celu użyć odpowiednich środków myjących, dopasowanych do rodzaju zabrudzenia.

Drzwi wejściowe do kościoła obłożone okładziną miedzianą poddać konserwacji. Skrzydła drzwiowe zdemontować na czas prowadzenia prac i wstawić tymczasowo inne kwatery zastępcze.

Metalową okładzinę drzwi wejściowych oczyścić z nalotu atmosferycznego i biologicznego, wyprostować uszkodzone i odkształcone elementy oraz uzupełnić brakujące. Nowe fragmenty zapatynować do oryginału.

Drewnianą konstrukcję ramowo – płycinową skrzydeł drzwi wejściowych oczyścić, uszczelnić połączenia desek, uzupełnić ubytki, a następnie pokryć lakierobejcą w kolorze ciemnego dębu. Z uwagi na stopień zniszczenia i zdegradowania ościeżnicy, sugeruje się jej wymianę na nową, wykonaną z drewna tożsamego gatunkowo. Poddane konserwacji okucia, zawiasy i klamki zamontować ponownie w miejscu ich pierwotnej lokalizacji.

Stolarka drzwiowa kruchty i zakrystii z uwagi na jej stopień zużycia i niejednorodność formy, powinna zostać wymieniona na nową. Nową stolarkę projektować zgodnie z wielkością i kształtem otworów istniejących, nadając im bardziej historyczną formę (analogia do innych obiektów). Kolorystyka drzwi powinna nawiązywać do istniejącej, jednak ostateczną decyzję o odcieniu lakieru podjąć podczas komisji konserwatorskiej.

Elementy metalowe: okucia, zawiasy, klamki i kratownice okien.

Istniejące na kwaterach drzwi wejściowych okucia, zawiasy i klamki zdemontować i skontrolować pod względem sprawności działania ich mechanizmów. Elementy te poddać konserwacji poprzez przeprowadzenie czyszczenia powierzchni, naprawę, rekonstrukcję uszkodzonych elementów, szlifowanie papierami ściernymi oraz malowanie lub patynowanie, a następnie zamontować w miejscu ich pierwotnego występowania.

Skrzynki instalacyjne.

Istniejące skrzynki instalacyjne oczyścić z zabrudzeń atmosferycznych i biologicznych, używając łagodnych środków myjących. Należy zachować ostrożność, aby nie doszło do powstania zwarcia.

Skrzynkę gazową oczyścić i jeśli to możliwe usunąć ogniska korozji. W przypadku stwierdzenia złego stanu zachowania metalu, wymienić.

W związku z zachowaniem właściwej estetyki obiektu proponuje się wykonanie metalowych osłon skrzynek, malowanych farbą w kolorze czarnym. Osłony zaprojektować jako stylizowane, zamykane na klucz.

Instalacja odgromowa.

Istniejącą instalację odgromową należy poddać przeglądowi oraz wykonać badania jej sprawności. Wyniki badań i przeglądu będą stanowić punkt wyjścia dla dalszych działań w tym obrębie. W przypadku jakichkolwiek prac bezwzględnie zadbać o estetykę montażu poszczególnych elementów składowych instalacji. Pręt odgromowy powinien być zamontowany tak, aby przy zachowaniu odpowiedniego napięcia powtarzał kształt dachów i sygnaturki. Sugeruje się wybór trasy przebiegu prętu odgromowego wzdłuż linii załamania dachu, czy przy krawędzi ściany. Niedopuszczalne jest jak obecnie montowanie instalacji w tak dużej odległości od elewacji, z uwagi na istotne zaburzenie estetyki obiektu.

VII. PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH¹

Tynki elewacyjne.

1. Wykonanie szczegółowej dokumentacji fotograficznej przed przystąpieniem do prac konserwatorskich.
2. Wykonanie szczegółowych badań stratygraficznych w obrębie tynków elewacyjnych, które wskażą warstwy pierwotne i elementy przeznaczone do usunięcia. W trakcie prac odsłonić najstarszą chronologicznie warstwę, usuwając wszystkie wtórne warstwy.
3. Usunięcie wtórnych tynków cementowych wraz z siatką budowlaną. W trakcie skuwania tynku zwrócić szczególną uwagę, aby nie doszło do odspojenia się sąsiednich partii tynku oryginalnego. Jeśli tynk jest bardzo uszkodzony zezwala się na usunięcie większego obszaru. Decyzję o zakresie usunięcia tynku należy podjąć w trakcie prac i poprzedzić wnikliwą analizą stanu zachowania tynków.
4. Demontaż obróbek blacharskich. Prace należy wykonać z zachowaniem szczególnej ostrożności, aby nie doszło do uszkodzenia oryginalnego tynku elewacyjnego.
5. Usunięcie zmurszałych, przemoczonych i odspojonych tynków w obrębie wszystkich elewacji. Partie zasolone usunąć w całości wraz ze spoiną na głębokość ok. 2 cm. Czynność wykonać z zachowaniem szczególnej ostrożności, aby nie doszło do odspojenia większych partii tynku.
6. Odsolenie wątku ceglanego partii cokołowej stosując odpowiednią technologię i preparaty. Sugeruje się zastosowanie okładów z zaprawy redukującej zawartość soli w strukturze wątku, metodą kompresową. Zadanie wykonać zgodnie z zaleceniami producenta, np. Remmers Entsalzungskomprese lub inny środek równoważny.

¹ Nazwy własne przytoczone w niniejszym programie prac nie mają na celu naruszenia art. 29 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych, a służą jedynie sprecyzowaniu oczekiwań jakościowych i technologicznych zamawiającego. W każdym przypadku wykonawca może zastosować materiały, bądź rozwiązania równoważne.

7. Usunięcie wykwitów glonów i nalotu biologicznego z powierzchni elewacji, stosując odpowiedni środek, np. Remmers BFA lub inny równoważny.
8. Piaskowanie partii pierwotnego tynku oraz wątku ceglanego ścierniwem kwarcowym w celu poprawienia przyczepności podłoża.
9. „Żyłowanie” pęknięć poprzez wykonanie zagłębień w kształcie litery V na głębokość kilku milimetrów szpachelką lub innym narzędziem.
10. Usunięcie pyłu z powstałej szczeliny, gruntowanie, a następnie uzupełnienie zaprawą wapienną renowacyjną zgodnie z technologią. Zabrania się stosowania myjek ciśnieniowych z uwagi na możliwość przemoczenia tynków oraz wprowadzenia dodatkowej wilgoci w jego strukturę.
11. Wykonanie iniekcji odspojonych, lecz stabilnych fragmentów tynku pierwotnego za pomocą płynnej zaprawy na bazie wapna hydraulicznego lub innych gotowych preparatów. Podczas wykonywania zabiegu, zachować szczególną ostrożność, aby nie doszło do wybrzuszenia się powierzchni tynków.
12. Wykonanie „szycia” pęknięć mających znamiona konstrukcyjne, stosując spirale skrętne ze stali nierdzewnej o średnicy 8 mm, na zaprawie z wapna dołowanego z dodatkiem spoiwa hydraulicznego. Każde z pęknięć potraktować indywidualnie, dokonując analizy jednostkowej.
13. Wykonanie przeglądu dylatacji ścian elewacji zakrystii. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości należy dokonać stosownych naprawczych i uszczelniających. Silikon uszczelniający dopasować kolorystycznie do koloru elewacji.
14. Gruntowanie powierzchni wątku ceglanego lub tynku gruntem głęboko penetrującym.
15. Odtworzenie gzymsów oraz tynków elewacyjnych stosując zaprawę tradycyjną – tynk renowacyjny wapienny barwiony w masie w proporcjach. W czasie wykonywania zadania zachować odpowiedni ciąg technologiczny oraz odczekać odpowiedni czas przed nałożeniem następnej warstwy tynku.

Prace tynkarskie należy wykonać stosując najpierw podkładowy tynk renowacyjny wapienny w odpowiednich proporcjach:

- a) 1 część wapna hydraulicznego,
- b) 1 część wapna dołowanego,
- c) 6 części piasku szarego,
- d) 0,5 części cegły mielonej.

Zaprawę nakładać w kilku warstwach zgodnie z procesem technologicznym. Szczególną uwagę zwrócić na partie szczytów elewacji frontowej, gdzie doszło do degradacji wypraw tynkarskich i odsłonięcia wątku ceglanego.

16. Na wyrównaną powierzchnię nałożyć zacierkę wapienną barwioną w masie pigmentami sypkimi naturalnymi, zacieraną na gładko pacami. Zaprawę wykonać w odpowiednich proporcjach:

- a) 2 części mączki marmurowej,
- b) 1 część wapna dołowanego.

17. Malowanie powierzchni elewacji farbami laserunkowymi, np. farbami Keim Restauro Lasur lub produktem równoważnym. Należy stosować odpowiednie farby i techniki malarskie, aby uzyskać efekt migotania powierzchni. Kolorystykę ustalić na podstawie wykonanych wcześniej prób kolorystycznych na elewacji.

18. Montaż osłon skrzynek instalacyjnych zgodnie z projektem wykonawczym.

Obróbki blacharskie, rynny i rury spustowe.

- 1. Wykonanie szczegółowej dokumentacji fotograficznej przed przystąpieniem do prac konserwatorskich.
- 2. Przegląd obróbek blacharskich, rynien i rur spustowych.

3. Weryfikacja stanu zachowania poszczególnych elementów, zwracając szczególną uwagę na odpowiednie połączenia, wywinięcia arkuszy blachy oraz szczelność.
4. Demontaż obróbki blacharskiej profilowania baz pilastrów elewacji frontowej .
5. Wykonanie prac naprawczych w obrębie wskazanych fragmentów obróbek blacharskich, rynien i rur spustowych. W razie konieczności dokonać wymiany elementu uszkodzonego. Z uwagi na niehistoryczny charakter fragmentu leja spustowego rynny dachu zakrystii, uszkodzonego przez powalone drzewo i wymienionego, sugeruje się wykonanie nowego na wzór innych istniejących na obiekcie. Nowy element wykonać z blachy miedzianej.
6. Patynowanie nowych arkuszy blachy za pomocą roztworów substancji czynnych powodujących przyspieszenie wytwarzania się patyny, lub zastosowanie innych środków.

Stolarka okienna i drzwiowa.

1. Wykonanie szczegółowej dokumentacji fotograficznej przed przystąpieniem do prac konserwatorskich.
2. Usunięcie zabrudzeń powierzchniowych, nalotu biologicznego i innych zabrudzeń stolarki okiennej witrażowej za pomocą odpowiedniej metody. Zaleca się stosowanie lekkich środków myjących, np. szarego mydła. W razie konieczności użyć bardziej inwazyjnych środków chemicznych, wykonując każdorazowo próby.
3. Demontaż skrzydeł drzwi wejściowych oraz wstawienie tymczasowych, na czas prowadzenia prac konserwatorskich.
4. Demontaż i oczyszczenie metalowej okładziny drzwi wejściowych z nalotu atmosferycznego i biologicznego.
5. Wyprostowanie uszkodzonych i odkształconych elementów metalowej okładziny drzwi.
6. Rekonstrukcja brakujących elementów okładziny metalowej drzwi.

7. Patynowanie nowych elementów za pomocą roztworów substancji czynnych powodujących przyspieszenie wytwarzania się patyny, lub zastosowanie innych środków.
8. Oczyszczenie drewnianej konstrukcji ramowo – płycinowej drzwi stosując środki do zdejmowania starych powłok malarskich, np. V33 lub inny środek równoważny.
9. Uzupelnienie ubytków drewna stosując kit trocinowo – klejowy. Dokonanie scalenia kolorystycznego do oryginału, stosując techniki autorskie.
10. Likwidacja szpar i szczelin struktury drewna. Elementy wymagające klejenia połączyć na nowo stosując odpowiednio dobrany klej oraz metody klejenia dobrane indywidualnie.
11. Wykonanie nowej powłoki wierzchniej stosując lakierobejcę w kolorze ciemnego dębu.
12. Montaż okładziny metalowej.
13. Wykonanie nowej ościeżnicy z drewna tożsamego gatunkowo oraz pokrycie warstwą lakierobejcy w kolorze ciemnego dębu.
14. Montaż drzwi wejściowych w odpowiednio przygotowany otwór drzwiowy.
15. Montaż okuć, zawiasów i zamków poddanych konserwacji.
16. Wykonanie szczegółowej inwentaryzacji stolarki drzwiowej kruchty i zakrytii, stanowiącej podstawę opracowania projektu budowlanego.
17. Wykonanie szczegółowego projektu budowlanego wykonawczego nowej stolarki drzwiowej.
18. Demontaż istniejącej stolarki drzwiowej.
19. Przygotowanie wszystkich ościeży otworów drzwiowych do ponownego montażu nowej stolarki drzwiowej.

20. Montaż nowej stolarki drzwiowej, wykonanej zgodnie z projektem wykonawczym.
21. Montaż okuć, zawiasów i klamek stylizowanych.

Elementy metalowe: okucia, zawiasy, klamki i kratownice okien.

1. Wykonanie szczegółowej dokumentacji fotograficznej przed przystąpieniem do prac konserwatorskich.
2. Demontaż elementów metalowych.
3. Oczyszczenie powierzchni metalu metodą strumieniowo – ścierną, dobierając odpowiedni rodzaj ścierniwa kwarcowego. Pozostałości farb usunąć metodą mechaniczną, zachowując szczególną ostrożność.
4. Odrdzewienie elementów jeśli na powierzchni metalu pozostały resztki korozji, stosując środek neutralizujący wykwit rdzy, np. Cortanin.
5. Wykonanie koniecznych naprawy i reparacji, np. prostowanie, wyginanie, odtwarzanie brakujących fragmentów lub inne czynności mające na celu przywrócenie elementom pierwotnej formy.
6. Rekonstrukcja – jeśli zajdzie potrzeba, brakujących fragmentów na podstawie oryginału.
7. Odtłuszczenie powierzchni metalu przed zasadniczym malowaniem.
8. Zabezpieczenie wszystkich elementów konserwowanych farbą podkładową antykorozyjną.
9. Malowanie przygotowanych elementów za pomocą farby poliwinylowej, np. Eddie Schmied lub innym preparatem równoważnym, stosując metodę powlekania pędzlem.
10. Montaż elementów w miejscach pierwotnego przeznaczenia.

Skrzynki instalacyjne

1. Wykonanie szczegółowej dokumentacji fotograficznej przed przystąpieniem do prac konserwatorskich.
2. Oczyszczenie powierzchni skrzynek z nalotu atmosferycznego i biologicznego za pomocą wody i łagodnego środka myjącego, np. szare mydło.
3. Usunięcie ognisk rdzy ze skrzynki gazowej. W przypadku stwierdzenia dużych ubytków, dokonać wymiany całego elementu.
4. Montaż osłon skrzynek instalacyjnych wykonanych zgodnie z projektem wykonawczym. Osłony wykonać jako stylizowane, z metalu malowanego na kolor czarny.

Instalacja odgromowa.

1. Wykonanie przeglądu i badania instalacji odgromowej pod kątem sprawności jej działania. Opracowanie wytycznych postępowania w tym zakresie.
2. Wykonanie odpowiednich napraw i wymiany elementów skorodowanych.

Uwagi ogólne:

Zastosowane w konserwacji środki: owadobójcze, biobójcze, głęboko penetrujące, impregnujące i hydrofobizujące powinny być kompatybilne, nie mogą się wykluczać.

Podczas prowadzenia prac demontażowych należy zachować szczególne środki ostrożności, aby nie uszkodzić substancji zabytkowych. Prace należy wykonać pod nadzorem osób posiadających stosowne uprawnienia. W przypadku odkrycia cennych polichromii lub innych elementów zabytkowych, należy ten fakt zgłosić odpowiednim organom ochrony zabytków.

Wszelkie szczegółowe rozwiązania dotyczące rozwiązań konstrukcyjnych, architektonicznych i budowlanych zawarte są w osobnym opracowaniu i stanowią integralną część całego opracowania. Przewidziane tam rozwiązania są zgodne z przewidywanym postępowaniem konserwatorskim. W przypadku konieczności zmiany technologii wykonania prac, należy ten fakt zgłosić, uargumentować oraz uzyskać odpowiednią zgodę w zakresie wykonywanego zadania.

VIII. DOKUMENTACJA FOTOGRAFICZNA

fot. 1: Elewacja frontowa - widok ogólny.

fot. 2: Elewacja frontowa - fragment górnych kondygnacji z widocznymi ubytkami tynku.

fot. 3: Elewacja frontowa - zdegradowany gzyms wieńczący kondygnacji parteru po lewej stronie elewacji.

fot. 4: Elewacja frontowa - prawdopodobnie wtórny napis na płycinie osi środkowej elewacji.

fot. 5: Elewacja frontowa - półkolisty przyczółek nad drzwiami wejściowymi.

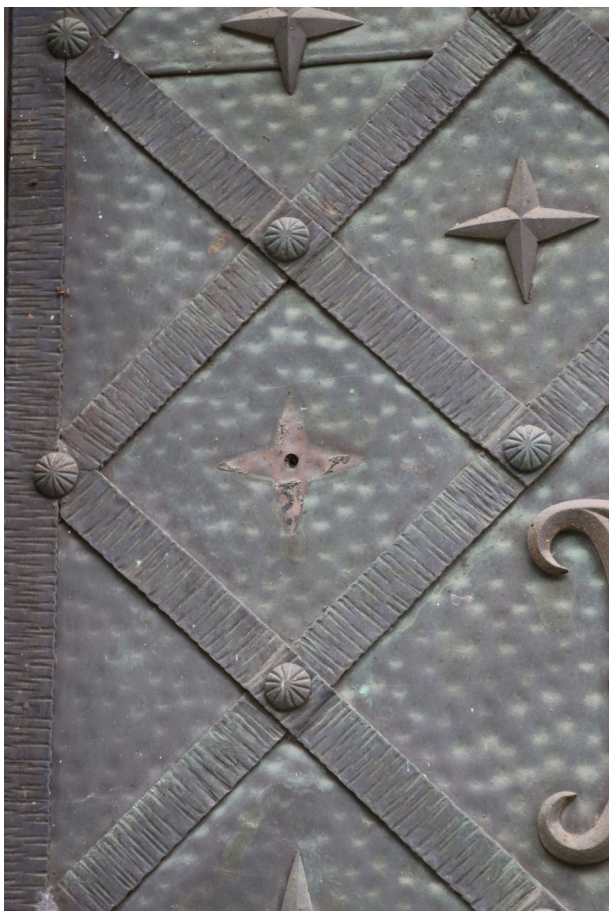
fot. 6: Elewacja frontowa - wejście główne do kościoła.

fot. 7: Elewacja frontowa - nieszczelność w obrębie drzwi wejściowych do kościoła widoczna od zewnątrz.

fot. 8: Elewacja frontowa - wytarty drewniany próg drzwi wejściowych oraz metalowa osłona progu.

fot. 9: Elewacja frontowa - ubytek w obrębie metalowej okładziny drzwi wejściowych.

fot. 10: Drzwi wejściowe do kościoła widoczne od wewnątrz.

fot. 11: Mocowanie skobła dolnego drzwi wejściowych do kościoła.

fot. 12: Widoczna nieszczelność drzwi wejściowych widoczne od wewnątrz.

fot. 13: Okucia i klamka drzwi wejściowych do kościoła.

fot. 14: Elewacja frontowa - obróbka blacharska profilowania baz pilastrów. Widoczne odkształcenia arkuszy blachy.

fot. 15: Elewacja frontowa - nalot biologiczny w obrębie cokołu bazy pilastra oraz naciek z patyny miedzianej na kostce brukowej.

fot. 16: Elewacja frontowa - ubytek tynku elewacyjnego w obrębie szczytu elewacji.

fot. 17: Elewacja frontowa - ubytek zacierki cementowej odsłaniający warstwę pierwotną elewacji.

fot. 18: Elewacja południowa - cokół pokryty cementowym nakropem o strukturze baranka.

fot. 19: Elewacja południowa - widoczny ubytek cementowej zacierki na płaszczyźnie parapetu cokołu.

fot. 20: Elewacja południowa - widoczne rozległe odspojenie wierzchniej warstwy tynku elewacyjnego.

fot. 21: Elewacja południowa - ubytek zacierki cementowej na profilu bazy pilastra.

fot. 22: Elewacja południowa - siatka elewacyjna umieszczona w strukturze tynku wierzchniego elewacji.

fot. 23: Elewacja południowa - skorodowane śruby mocujące elementy rury spustowej.

fot. 24: Elewacja południowa - ubytek zacierki cementowej na profilu bazy pilastra.

fot. 25: Elewacja południowa - kuchta z drzwiami wejściowymi.

fot. 26: Elewacja południowa - fragment rynny i rury spustowej dachu zakrystii.

fot. 27: Elewacja południowa - pęknięcie tynku elewacyjnego w obrębie parapetu okna zakrystii.

fot. 28: Elewacja południowa - otwór okienny z witrażem oraz szkleniem osłonowym.

fot. 29: Elewacja południowa - otwór okienny z witrażem i szkleniem osłonowym.

fot. 30: Elewacja południowa - zabrudzenia atmosferyczne pod parapetem otworu okiennego.

fol. 31: Elewacja południowa - dylatacja w obrębie zakrystii.

fol. 32: Elewacja południowa - widoczne nieszczelności dylatacji.

fol. 33: Elewacja południowa - nowa rynna i lej spustowy wymieniony z powodu uszkodzenia przez powalone drzewo.

fot. 34: Elewacja tylna - widok ogólny.

fot. 35: Elewacja tylna - okna z kratownicami elewacji zakrystii.

fot. 36: Elewacja tylna - odkrywka naturalna elewacji prezbiterium. Ujawnia kolor ugrowy tynku pierwotnego.

fot. 37: Elewacja tylna – zdegradowany kit dekarSKI uszczelniający połączenie obróbki blacharskiej z tynkiem.

fot. 38: Elewacja tylna - instalacja odgromowa poprowadzona po dachu zakrystii.

fot. 39: Elewacja tylna - odkształcenie parapetu okiennego, powodujące zacieki na elewacji.

fot. 40: Elewacja południowa - widok elewacji zakrystii.

fot. 41: Elewacja południowa - widok ogólny.

fot. 42: Skrzynki instalacyjne prądowe na elewacji zakrystii.

fot. 43: Skrzynka gazowa na elewacji zakrystii - widoczna korozja oraz zacieki z rdzy na elewacji.

fot. 44: Elewacja południowa - widoczny oryginalny lej spustowy oraz zacieki z patyny miedzianej na gzymsie elewacji zakrystii.

fot. 45: Elewacja południowa - złuszczenia zacierki i farby wierzchniej na cokole zakrystii.

fot. 46: Elewacja południowa - nalot biologiczny na cokole elewacji.

fot. 47: Elewacja południowa - nalot biologiczny partii cokołowej pokrytej nakropem cementowym o strukturze baranka oraz ubytek zacierki na profilu bazy pilastra.

fot. 48: Elewacja południowa - ubytki zacierki cementowej na cokole.

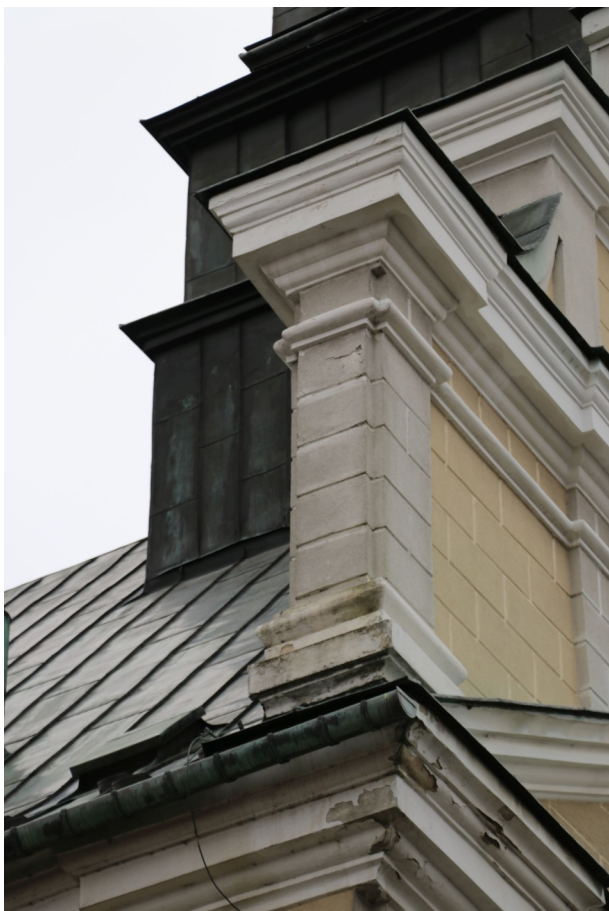
fot. 49: Elewacja południowa - ubytek zacierki cementowej odsłaniający starszy tynk profilu bazy pilastra.

fot. 50: Elewacja południowa - korozja złącza instalacji odgromowej.

fot. 51: Elewacja południowa - ubytek zacierki cementowej parapetu cokołu ujawniający obecność siatki budowlanej.

fot. 52: Elewacja frontowa - nalot atmosferyczny i biologiczny na szczycie elewacji frontowej.

fot. 53: Elewacja południowa - widoczne spękania zacierki cementowej cokołu oraz nalot z patyny miedzianej na kostce brukowej.

fot. 54: Elewacja południowa - uszkodzenie tynku cokołowej przy linii gruntu.

fot. 55: Drzwi wejściowe do zakrystii od południa - bezstylowe.

fot. 56: Drzwi wejściowe do zakrystii od północy - bezstylowe.

fot. 57: Widoczna degradacja powłoki wierzchniej drzwi wejściowych powodujące szarzenie drewna.

Program prac konserwatorskich dotyczący remontu konserwatorskiego elewacji kościoła parafialnego pw.
Matki Bożej Pocieszenia w Wierzchosławicach, dz. nr 1390.

Wydany w Rzeczypospolitej Polskiej

Dyplom
ukończenia jednolitych
studiów magisterskich
(odpis)

Elżbieta Sylwia Malina

(podpis posiadacza dyplomu)

Nr dyplomu 8847

Akademia Sztuk Pięknych
im. Jana Matejki w Krakowie
1818

Wydział Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki

Elżbieta Sylwia Malina

urodzona 3 marca 1989 roku w Krakowie

ukończyła stacjonarne studia jednolite magisterskie

w obszarze kształcenia sztuka o profilu ogólnoakademickim

na kierunku konserwacja i restauracja dzieł sztuki

w specjalności konserwacja i restauracja malarstwa

z wynikiem bardzo dobrym

i otrzymała w dniu 29 maja 2015 roku

tytuł zawodowy:

magister sztuki

Dziekan Wydziału Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki

Lesław Czerny

dr hab. Mirosław Leopold-Gratowski

Dziekan

(pieczęć imienna i podpis)

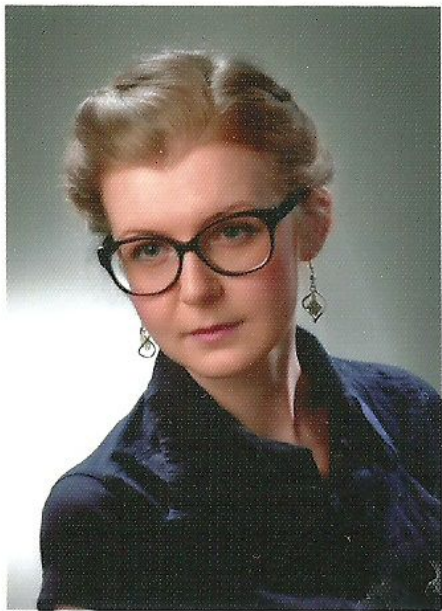
Stanisław Tabisz

Rektor

Rektor

(pieczęć imienna i podpis)

Kraków, dnia 19 czerwca 2015 roku

Pan(i) Joanna Anna Mikrut
(imię/imiona i nazwisko)

data urodzenia 20 marca 1986 r.

miejsce urodzenia Kraków

..... Joanna Mikrut
(podpis posiadacza dyplomu)

Nr dyplomu WHiDK/H5/146

UNIwersytet PapiESki JANA PAWŁA II
W KRAKOWIE

Wydział Historii i Dziedzictwa Kulturowego

(nazwa podstawowej jednostki organizacyjnej uczelni)

DYPLOM

ukończenia studiów w formie stacjonarnej

na kierunku Historia Sztuki

w specjalności —

z wynikiem dobrym plus

i uzyskania w dniu 5 lipca 2013 r.

tytułu zawodowego magistra

Kierownik podstawowej
jednostki organizacyjnej

Rektor

DZIEKAN
[Signature]
(pieczęć imienna i podpis)

REKTOR
[Signature]
(pieczęć imienna i podpis)

Kraków
(miejscowość)

dnia 5.07.2013 r.